

Szilvási Zoltán

Á szamáriai
asszony

Belakott végtelen

Bevezetés

Szeretnék elnézést kérni a teológusoktól, papoktól, szentíráskutatóktól, régészektől, és minden olyan tudóstól és szakembertől, akik Jézus korával foglalkoznak, valamint magától az olvasótól is, mert ez a mű alapjában véve szinte teljes egészében a fantáziám szülte alkotás. Így biztosan tartalmaz tárgyi tévedéseket. Ugyanakkor, mivel tíz év érlelődés után szinte kifolyt belőlem a történet, úgy döntöttem, nem időzöm azzal, hogy pontos háttérrel festek az eseményeknek, hanem egyszerűen csak írtam és írtam.

Negyven éves volt, éppen negyven éves. Klaudiusz, a Szikár városában állomásozó római helyőrség egyik katonája ma este el is jön majd, hogy felköszöntse. Klaudiusz, aki egyszer volt vele úgy, utána már mindig csak beszélgetni járt el hozzá, mint egy idősebb nővérhez, kicsit talán, mint egy anyához. Jó volt a képzeletébe idéznie a húszas évei végén járó fiatalembert, és várni a tőle este tíz órakor esedékes fölköszöntést. A kút felé tartott az üres korsóval, persze mint mindig, most is kerülő úton ment, a szegénynegyednek egészen a szélén és délben, ami különösen is kellemetlen volt, mert a nyári hőségben teljesen felfűlt minden, és a tikkasztó levegő izzadsággal vonta be a bőrét, és átfűtötte a teste talán minden porcikáját. Hiába, vállalnia kellett a víz-hordást ebben az időpontban, hogy elkerülje azoknak az asszonyoknak még a tekintetét is, akik korán, a hajnali, hús levegőben teszik meg az utat a kúthoz. Rút erős egyéniség volt eredendően, de mostanra már nagyon megviselte az élet, és gyakran egy a foglalkozását és a múltját élcesen végigmérő tekintet is elég volt ahhoz, hogy meglehetősen összetörjön, ha pedig még egy gúnyos szó vagy mondat is társult hozzá, az maga volt a megsemmisülés. Igazság szerint már régóta kerülte a tisztaság vagy a tisztesség látszatát fenntartó emberek társaságát, még úgy is, hogy elhaladjon mellettük. Valahol szégyellte, amivel foglalkozott, hogy férfiakat fogadott éjjel és a hajnal első óráiban azzal a céllal, hogy kielégítse kényágyukat.

Már közel volt a kút, és bele is élte magát, hogy milyen jó lesz megmosnia az arcát és a két karját. Nagyon szerette a vizet, mint elemet, és ennek a kútnak igazán hús vize volt. S ez a mosdás még az otthoni tisztálkodás öröménél is nagyobb hatással volt rá. Rút egyfajta tisztálási szertartásnak élte meg a vízzel való illetén talál-

Ragyogás II.

A szabad „játékok”
szülte igenek
komoly szemekkel
köszöntik a múltat,
s huncut mosollyal
mindnyájunk ajkain
odaadjuk a jövőt
szabad tengerednek.
Minden ragyog,
semmi sem kivétel;
lányaid keblén áldás a csend,
s minden lépésünk
válaszod mikéntje,
s együtt vagyunk azok,
ami csak Te lehetsz.

Mennyország

Egyszerű séta a parkban
tavasszal, virágzárkor.
Méhek zümmögte vigaszban
kikerekedett szemek
és örökre halló fülek
táncra gyúlt nyugalma.
Köröttünk és bennünk
mindenben minden az, ami...,
és semmi sem mond ellent annak,
ami ragyogó vallomásként
árad a világra.
Pedig mondhatna...
A szabadság ott is létezik,
de a lélek és a test szötte világ
termékeny – és teremtő – igenjei
már mindörökre ragyognak,
miként már itt, a földön is
végtelen a mosolyunk,
ha a szemeink előtt
– a földi zűrzavarban –
átöleli egymást
két őszinte gyerek.